

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένας άγουρος από το Σέχη άποράσισε να πάρη γυναίκα. Μά ήθελε τίμα και καλή, σαν τίμιος και καλός που ήταν κι' αυτός. Τό γύρισε άποδώ τό γύρισε άποκει, σκέφθηκε τό γέρο Μήτρο Γκιζώτη, που είχε δυό θυγατέρες. Καλός, σου λέει, ό πατέρας, καλά θα εινε και τά παιδιά του. Κινάει' μιά σκόλη, και προσκυνάει τόν γέροντα και τού λέει' τό σκοπό 'του :

— Σάν'ειν' άπ' τό Θεό παιδί μου, θα γένη, τού άπαντά έκείνος. Δυό θυγατέρες έχω. Για τή' μιά θέλω έκατό φλωριά, για τή άλλη δίνω έκατό φλωριά. Ό άγουρος έμεινε συλλογισμένος.

— Νά σκεφτώ, ειπε.

— Σκέψου.

Έσκέφηκε πολύ, μά πάντα δίβουλος έμεινε. Κινάει και πάει σ' έναν πατρικό του φίλο, στά Φάρσαλα, να πάρη γνώμη.

— Ήρθε να μου πής τή γνώμη σου, τού λέει. Θέλησα να πάρω γυναίκα. Γύρεμα μιά από τις θυγατέρες τού γέρο Μήτρο Γκιζώτη, μά μου δόκεν άποκρίσει πως στή' μιά δίνει έκατό φλωριά και στήν άλλη παίρνει έκατό φλωριά. Τι νά κάμω ;

— Τίποτα νά μήν κάμης, τού λέει έκείνος, παρά νά κινήσης να πάς στήν Καρδίτσα να πάρης γνώμη από τόν άδελφό μου τό μεγαλύτερο.

Μιά και δυό πάει στήν Καρδίτσα. Ρωτώντας άποδώ, ρωτώντας άποκει. Βρίσκει τόν άδελφό τού φίλου του, τό Φώτη. Ό Φώτης τού φάνηκε μικρότερος από τόν Γιώργη, μά δεν ειπε τίποτα. Μπορεί νάχω λάθος, σου λέει.

— Τό και τό, λέει στό Φώτη. Πήγα στόν άδελφό σου και με στέλνει σ' έόνα. Τι νά κάμω ;

— Τίποτε νά μήν κάμης, τού λέει κ' έκείνος, παρά νά κινήσης να πάς στά Τρίκκαλα, να πάρης γνώμη από τόν άδελφό μου τόν πιο μεγαλύτερο.

Κινάει ό άγουρος και πάει στά Τρίκκαλα. Ρωτώντας από δω, ρωτώντας άποκει, βρίσκει τόν άδελφό τού φίλου του, τόν Πάνο. Ό Πάνος τού φάνηκε πιο μικρότερος κ' από τόν Φώτη κ' από τό Γιώργη μά δεν ειπε λέξη.

— Τό και τό, λέει στόν Πάνο. Τι νά κάμω ;

— Εύκολο πράμα γύρεψες, ειπεν έκείνος. Πάμε άπάνου στόν όντά και θα σου πώ...

Πήγαν άπάνω στόν όντά, στρώθηκαν σταυροπόδι στό πέτσι, ή γυναίκα τού Πάνου έφερε τσίπουρο να τούς κεράση, έφερε κ' ένα πεπόνι για σαλατικό.

— Τι πεπόνι εινε τούτο, όρε γυναίκα ! λέει ό Πάνος θυμωμένος. Φέρε μας άλλο. Πήγε κ' ήρθε ή γυναίκα κ' έφερε άλλο.

— Δεν ειν' καλό καυμένη ! ειπεν ό Πάνος, φέρε μας άλλο.

Έτσι τήν παιδεψε κάμποιση ώρα. Έκεινη τόπερνε τό πεπόνι κ' έφερεν άλλο, μά κανένα δεν άρεσε τ' άντρός της. Στο τέλος κράτησε ένα κ' έδωξε τήν γυναίκα του.

— Σάν πόνε πεπόνια έδωκς πός έχω στο κελάρι ; ρωτάει τόν άγουρο.

— Εξέρω κ' έγώ... Δυό - τρία φορτόματα.

— Ένα μονάχα. Μά ιδες τί γυναίκα τήν έχω ! πής κ' ήρθε εικοσι - τριάντα βολές κ' άγνα δεν έβγαλε να με δυσαρεστήση. Γ' άδέρφια μου σου ειπαν πως εινε μικρότερα μου, κ' αλήθεια εινε μικρότερα μου. Μά για νάχουν δυσκόλες γυναίκες γερύσανε γήγορα. Έγω για νάχω καλή στέκω πάντα νιός. Πήγαινε, δώσε τά έκατό φλωριά και πάρε καλή γυναίκα να σου κυβερνήη τό σπίτι.

Τρέχει ό άγουρος στό Σέχη, βρίσκει τόν γέρο Μήτρο Γκιζώτη.

— Πάρε τά φλωριά και δός μου τή γυναίκα με τήν ευχή σου, τού λέει, μά άψισε και μένα δέκα να κάμω τούς γάμους.

— Πάρ' τά δέκα φλωριά, πάρ' και τή γυναίκα με τήν ευχή μου, λέει ό γέρος.

Πήρε τή γυναίκα ό άγουρος, έκαμε τούς γάμους, έφαγε τά φλωριά, σέ δέκα ήμέρες έμεινε άπεντρατός. Κάθεται και συλλογίζεται πως θα γυρίση σπίτι του. Τόν ειδη ή γυναίκα τόν στενοχωρημένον, τόφρανε από δω, τόφρανε από κει να τόν ρωτήση, μά ντρέπονταν. Δέκα μερώνε νύφη ! σου λέει... Τέλος παίρνει άπόφαση και τόν προσκυνάει :

— Με τ' όρισμούς σου, άντρα μου, και κάτι να σέ ρωτήσω, τού λέει. Τ' έχεις κ' είσαι συλλογισμένος ; τάδωκς όλα τά φλωριά τού γέρου ;

— Όλα.

— Και δεν έχουμε να πορέψουμε ;

— Ασφτό τσακισμένο !

— Έγώ να σου δώκω. Βγάνει και τού δίνει μά στάμπα. — Νά έτούτη τή στάμπα να πής στ' Άμπελάκια να τήν πουλήση. Έτσι έδινα και τού πατέρα μου. Άν δεν σου δώκουν διακόσια γρόσια να μήν τήν δώκης. — Ούτ' έκατόν πενήντα ; — Ούτε διακόσια σωστά. — Καλά.

Κινάει έκείνος και πάει στ' Άμπελάκια. Τότε τ' Άμπελάκια ήταν μεγαλύτερα κ' από τή Λάρισσα. Δείχνει στόν έμπορο τή στάμπα, έκείνος τή βρίσκει καλή.

— Πόσο τήν πουλάς ;

— Διακόσια γρόσια.

— Νά σου δώσω έκατό... έκατόν πενήντα... έκατόν ογδόνα ;

— Όχι, διακόσια μου ειπε ή γυναίκα μου.

— Νά διακόσια... Μά δε μου λές, ότι σου ειπε ή γυναίκα σου θα κάμης ;

— Ό, τι θέλω γώ κάνω, λέει έκείνος θυμωμένος, όχι δε, τι μου ειπε ή γυναίκα μου.

— Μά να τώρα, στή στάμπα...

— Στη στάμπα άλλο, μά δε, τι θέλω γώ κάνω.

— Και τό δέχεται ή γυναίκα σου ;

— Τό δέχεται.

— Έλα να βάλουμε στοίχημα.

— Τι στοίχημα ;

— Πήρως τώρα διακόσια γρόσια νά τα ζωδέψης όλα στά λοβώτερα πράγματα, να πάρης κ' έμάς μουσαφιρέους, κ' έμα σου πει «καλά έκαμες» να μου παίρνης τό μαγαζί.

— Ναι.

— Άλλοιώς να σου παίρνω τή γυναίκα.

— Ναι.

— Άρχίνα από τώρα.

Βγαίνει ό άγουρος στήν αγορά, βλέπει έν άλογο.

— Πόσο θές στ' άλογο ;

— Διακόσια γρόσια.

— Πάρ' το !

Κυβαλάει τ' άλογο... Πάμε λέει στους ξένους του. Βγαίνουν παρόξω, φτάνουν στή Λάρισσα, άπαντούν ένα με τό γομάρι του.

— Ρε, με τό γομάρι, λέει ό άγουρος, μου τό δίνας να σου δώκω τ' άλογο ;

— Πάρ' το.

Δίνει τ' άλογο παίρνει τό γομάρι. Πάνε παροκάτω, άπαντούν, μά γυναίκα που ειχε τρία γαλιά. Δίνει τό γομάρι ό άγουρος παίρνει τά γαλιά. Τραβούν, φτάνουν με τό ηλιόγεμα στό Σέχη.

— Έλα, γυναίκα κ' έχουμε ξένους άπόψε, ρωνάει στή γυναίκα του και τής δίνει τά γαλιά.

— Πούλησες τή στάμπα ;

— Τήν πουλήσα.

— Κοπίστε στόν όντά, και γώ έτοιμάζω, λέει έκείνη.

Άνέβηκαν έκείνοι στόν όντά. Η γυναίκα έφαξε τά γαλιά, τά έτοιμασε, έστρωσε τό σορτζίε ό έμπορος και λέει τής γυναίκας :

— Εξέρεις τί σου φτιασε ό άνδρας σου ;

— Σάν τι ;

— Πούλησες τή στάμπα διακόσια γρόσια.

— Καλά καμε, τόσο τού ειπα.

— Καλά, μά τάδωκε όλα και πήρε άλογο.

— Πά'ι καλά, πως νάφθη πεζός άπ' τ' Άμπελάκια ;

— Μά δεν ειν' αυτό μονάχα, έδωκε τ' άλογο και πήρε γομάρι !

— Καλά κ' άγνα !... Τι νά τό κάνη τ' άλογο στό χωριό ;

Καλύτερα γομάρι που κάνει όλες τις δουλειές και ζη όπως κ' όσως...

— Μά έλα που έδωκς τό τέλος τό γομάρι για να πάρη τρία γαλιά, λέει ό έμπορος άγανακτισμένος από τήν καλωσύνη της.

— Τι να κάμη ; Σάν ειδη και τού κολλήσατε να σάς πάρη μουσαφιρέους, τό γομάρι τι τό ήθελε ;

Γομάρι θα τρώγατε ;

— Άιντε μαρε ! λέει ό έμπορος τραβώντας τά γένεα του, τήν έπαθα !...

Κ' έπήρε ό άγουρος τό μαγαζί με τήν αξία τή γυναίκα του κ' έμεινεν ό έμπορος άπένταρος !...

Ανδρέας Καρκαβίτσας

† Α. Καρκαβίτσας